

Sygn. akt I C 2850/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Izabela Rutkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa e. (...) w W.

przeciwko K. O.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt: I C 2850/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 września 2013 r. powód e.z siedzibą w W.domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego K. O.kwoty 1.243,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany nie zajął stanowiska procesowego w sprawie, w sytuacji, w której zawiadomienie o terminie rozprawy zostało mu prawidłowo doręczone w dniu 10 lipca 2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 04 października 2012 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności między (...)sp. z o.o. z siedzibą w W.(cedentem)

a (...) S.A.z siedzibą we W.(cesjonariuszem), na podstawie której zamiarem cedenta było przeniesienie na cesjonariusza wierzytelności przysługujących cedentowi wobec osób fizycznych, których szczegółowy wykaz miał stanowić załącznik nr 1 do umowy. Warunkiem skuteczności umowy była zapłata przez cesjonariusza pełnej kwoty stanowiącej równowartość zbywanych wierzytelności (k. 23-24).

W dniu 28 czerwca 2013 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności między (...) S.A.z siedzibą we W.(cedentem) a e. (cesjonariuszem) na podstawie, której zamiarem cedenta było przeniesienie na cesjonariusza wierzytelności przysługujących cedentowi wobec osób fizycznych, których szczegółowy wykaz miał stanowić załącznik nr 1 do umowy (k. 21-22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że powód w żaden sposób nie wykazał w sprawie legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanemu, tzn. że przysługiwało mu roszczenie o zapłatę względem pozwanego (art. 509 § 1 k.c.). **Po pierwsze**, do umowy nie dołączono załączników do umowy cesji wierzytelności precyzujących, jakie roszczenia i przeciwko jakim osobom zostały nabyte przez powoda. Powód nie wykazał zatem (art. 6 k.c.), że jest obecnie wierzycielem pozwanego, a zatem, że był uprawniony do wytoczenia powództwa przeciwko niemu. Warto podkreślić, że dokument stanowiący wyciąg z załącznika (k. 13) odnosił się jedynie do wtórnej umowy zbycia wierzytelności, tj. między (...) S.A. a powodem, nie zaś między cedentem pierwotnym a cesjonariuszem (...) S.A. Nie wiadomo było zatem, czy wierzytelność P4 sp. z o.o. wobec pozwanego została skutecznie nabyta przez pierwotnego cesjonariusza. **Po drugie**, z przepisu § 3 ust. 3 pierwotnej umowy przelewu wierzytelności wynikało, że skutek rozporządzający przelewu wierzytelności następował z dniem całkowitej zapłaty ceny sprzedaży wierzytelności. Ziszczenia się tego warunku powód również nie wykazał w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, że powinnością każdego powoda, a w szczególności takiego, który zawodowo trudni się działalnością danego rodzaju (art. 355 § 2 k.c.) jest udowodnienie zasady dochodzonego roszczenia i jego wysokości już we wstępnej fazie postępowania. Sprawa niniejsza została wszczęta po dniu 03 maja 2012r. tj. po wejściu w życie ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1381). Oznaczało to, zgodnie z brzmieniem przepisu art. 9 ust. 1 tej ustawy, że w niniejszej sprawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu ustalonym tą ustawą. Przepis art. 207 § 6 k.p.c. stanowi, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody chyba, że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W ocenie Sądu oczywistym było, że powód był zobowiązany w niniejszej sprawie do udowodnienia nie tylko zasady odpowiedzialności pozwanego, lecz również wykazania wysokości szkody (art. 6 k.c.). Profesjonalny pełnomocnik, formułując pozew, ponad wszelką wątpliwość wiedział albo wiedzieć powinien, że wszelkie okoliczności faktyczne i prawne wykazujące zasadę dochodzonego roszczenia, jak również jego wysokość powinny zatem bezwzględnie znaleźć się już w pozwie, czego dowodem m. in. brzmienie przepisu art. 207 § 6 k.p.c.

Na marginesie można dodać, że powód nie przedłożył nadto w sprawie dowodów doręczenia pozwanemu wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia, które mogłoby wskazywać na wolę polubownego załatwienia sporu.

Ponieważ okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie przez powoda budziły uzasadnione wątpliwości (art. 339 § 2 k.p.c.), Sąd wydał wyrok zaoczny oddalający powództwo w całości.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

Dnia 29.10.2014 r.